

Већ крајем Деветнаестог века критичари система либералне демократије открили су и разрадили највећи број примедби на функционисање овог политичког и економског система организације друштва. Већина тих аргумената у разним облицима се појављивала кад год би се грађани неке државе суочили са чињеницом да бирају између лажних алтернатива. Наиме, један од најважнијих критичких аргумената тврдио је да је политичко-економска елита једног друштва тако добро умрежена и повезана да су политичке партије тек различити експоненти истих кругова и истих интереса. Стога се испостављало да заправо и није важно која од партија има формалну власт пошто се глобална политика не мења.

У развијеним традиционалним демократијама, ова врста консензуса најчешће је била услов стабилности и дугорочног развоја читаве нације. Услов за пристанак масе на такав систем била је одговорност елите према нацији, држави и њеним ресурсима. Велики је, међутим, проблем када се таква врста консензуса међу разним деловима елите формира супротно интересима читаве нације и државе. Чини се да смо у Србији добили управо такву констелацију односа.

Нашом земљом данас, чини се, влада изузетно штетна симбиоза једног броја тајкуна, неколико политичких партија и страних безбедносних и политичких структура које на сва овдашња догађања имају знатан уплив. Интереси овог моћног лобија који де факто сачињава данашњу елиту директно су супротни интересима грађана Србије.

Интереси западних политичких и обавештајних структура јесу да се Србија што је могуће више смањи, пацификује, да јој се умањи снага и да се стави у однос потпуне војне, финансијске и политичке зависности. Интереси њихових привредних субјеката су везани за контролу овдашњег тржишта, за пуно овладавање банкарским и финансијским сектором, како би се новац перманентно извлачио, и за што веће задуживање грађана, привредних субјеката и читаве државе.

Интереси домаћих тајкунских структура јесу да задрже постојеће стање у коме читава привреда пропада, а њихов капитал расте. С тајкунима постоје два велика проблема: сваки од њих је свестан да до садашњег богатства није дошао на законит начин и да би у некој промењеној констелацији политичких односа у коме би ослобођено правосуђе

радило свој посао могли доста лоше да прођу. Такође, та позиција их чини и посебно рањивим у односу на стране структуре које такве податке поседују па су принуђени да веома много воде рачунао интересима тих земаља. Оно где се интереси ова два сегмента поклапају јесте чињеница да 90 одсто њих свој новац идаље зарађује на увозним пословима. Прецењен курс динара који им обезбеђују политичке партије на власти, омогућује даље уништавање производње у Србији, што одговара моћном увозном тајкунском лобију као и западним корпорацијама чија се роба овде продаје. Новац за куповину грађани добијају из прецењених и у том смислу делимично незарађених пензија и плата, које се опет исплаћују захваљујући изборним, на дефициту конструисаним буџетима и распродаји националних ресурса кроз приватизацију из које новац иде само у потрошњу.

У овој схеми једини је проблем што ће се грађани једног дана пробудити у држави која је до гуше задужена, која је већ распродала све ресурсе, у којој се ништа не производи па тиме и не извози и која је толико слаба да са њом може да ради ко год шта хоће.

Ову схему ниједна партија у Србији не помиње током изборне кампање, нити наговештава могућност да би могла да је мења ако победи. Разлог је што су све политичке партије тек трансмисиони део тог ланца, односно система који разара ову државу. Као што је познато, све се оне финансирају од стране истих привредних субјеката, и која год да буде на власти неће смети да угрожава интересе финансијера, а тиме ни интересе такозване међународне заједнице. Окрени-обрни, за кога год да гласамо на исто нам дође.

И шта заиста радити ако после ових избора поново добијемо власт сачињену од мање-више истих политичких субјеката? Чему онда избори, чему трошење и времена и ресурса и пажње грађана који већ трећу годину заредом живе у психози кампања, референдума и избора? Једини одговор је да је стално одлагање, куповина времена и вештачко наметање тема јавности и једини циљ читаве ове игре. У недостатку одговора на кључна питања, бежећи од преузимања одговорности за нове и нове поразе, елита организује игру без престанка која све треба да нас слуди, уплаши и да нас натера да заборавимо од кога треба да тражимо да поднесе рачун за сву штету и поразе, за губљење Црне Горе, Космета, за спољни дуг од преко 25 милијарди долара, за годишњи дефицит од преко седам милијарди, за језиву централизацију, непостојећу производњу, разарање безбедносног сектора итд. Из перспективе обичног грађанина, у оваквој понуди без алтернатива гласање заиста губи сваки смисао.

научни сарадник у Институту за европске студије

Зашто уопште гласати?

Пише: Миша Ђурковић
субота, 03 мај 2008 20:40

[објављено: 03/05/2008, Политика]